

Sentencja

Nomenklaturę scaloną, zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że śpiworki takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym powinny być klasyfikowane do podpozycji 6209 20 00 jako „odzież i dodatki odzieżowe dla niemowląt, z bawełny”, jeżeli ze względu na ich rozmiary są one odpowiednie dla dzieci o wysokości ciała nieprzekraczającej 86 cm. Jeśli jest inaczej, produkty te należy klasyfikować do podpozycji 6211 42 90 jako „pozostałą odzież damską lub dziewczęcą, z bawełny”.

(¹) Dz.U. C 25 z 28.1.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich (Austria) w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Corinna Prinz-Stremitzer, Susanne Sokoll-Seebacher

(Sprawa C-367/12)

(2012/C 331/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Corinna Prinz-Stremitzer, Susanne Sokoll-Seebacher

Pozostali uczestnicy postępowania: Tanja Lang, Susanna Zehetner

Pytania prejudycjalne

1) Czy obowiązek działania zgodnie z prawem wynikający z art. 16 europejskiej karty praw podstawowych lub obowiązek przejrzystości wynikający z art. 49 TFUE sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak sporny w postępowaniach przed sądem krajowym przepis § 10 ust. 2 pkt 3 Apothekengesetz (ustawy o aptekach, zwanej dalej „ApG”), który nie reguluje przynajmniej w podstawowym zakresie już w ustawie kryterium zapotrzebowania na założenie nowej apteki publicznej, lecz pozostawia konkretyzację właściwych elementów jego treści krajowej judykaturze, z tego względu, że nie można w związku z tym wykluczyć, że określone krajowe podmioty oraz podmioty te łącznie uzyskują w stosunku do obywateli innych państw członkowskich znaczną korzyść konkurencyjną?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 49 TFUE sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 10 ust. 2 pkt 3 ApG, które ustanawia dla zasadniczego kryterium oceny zapotrzebowania sztywny limit 5 500 osób, w odniesieniu do którego w ustawie nie jest przewidziana jakkolwiek możliwość odstępstwa od tej podstawowej zasady, z tego względu, że w związku z tym de facto nie wydaje się (w sposób automatyczny) zagwarantowane spójne osiągnięcie celu w rozumieniu pkt 98 — 101 wyroku Trybunału z dnia 1 czerwca 2010 r. w sprawach połączonych C-570/07 i C-571/07 (¹)?

3) W przypadku także odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy art. 49 TFUE lub art. 47 europejskiej karty praw podstawowych sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu takiemu jak § 10 ust. 2 pkt 3 ApG, z którego w następstwie orzecznictwa wyższych sądów krajowych dotyczącego oceny zapotrzebowania wynikają dalsze szczególne kryteria — jak czasowe pierwszeństwo złożenia wniosku, skutek toczącego się postępowania w postaci wyłączenia możliwości składania wniosku dla późniejszych zainteresowanych; dwuletni termin wyłączający możliwość uwzględnienia nowych wniosków w razie uprzedniego odrzucenia wniosku, kryteria dotyczące ustalania „stałych mieszkańców” z jednej strony i „osób napływowych” z drugiej strony oraz dotyczące oddzielenia potencjału klientów w razie nakładania się czterokilometrowego obszaru działania dwóch lub więcej aptek itp., z tego względu, że wskutek tego nie jest możliwe przewidywalne stosowanie tego przepisu w ciągu rozsądnego terminu jako reguły i w związku z tym (zob. wyrok Trybunału z dnia 1 czerwca 2010 r. w sprawach połączonych C-570/07 i C-571/07, pkt 98 — 101 i 114 — 125) można stwierdzić, że nie są one odpowiednie z punktu widzenia konieczności spójności osiągnięcia celu lub nie jest de facto zagwarantowana odpowiednia opieka farmaceutyczna lub istnieje tendencja do dyskryminacji krajowych zainteresowanych w relacjach między nimi oraz między nimi i innymi zainteresowanymi pochodzącymi z innych państw członkowskich?

(¹) Wyrok z dnia 1 czerwca 2010 r. w sprawach połączonych C-570/07 i C-571/07, Zb.Orz. 2010, I-04629

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-570/10 Environmental Manufacturing LLP przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 8 sierpnia 2012 r. przez Environmental Manufacturing LLP

(Sprawa C-383/12 P)

(2012/C 331/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Environmental Manufacturing LLP (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister, M. Atkins, solicitor, K. Shadbolt, trade mark attorney)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzne (znaki towarowe i wzory), Société Elmar Wolf

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-570/10 i wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie, oraz
- 2) zasądzenie, że OHIM i interwenient powinni pokryć własne koszty oraz koszt poniesione przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie wskazuje, że zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie C-252/07 Intel Corporation (Zb.Orz. s. I-8823) dowód na okoliczność, że późniejszy znak towarowy działa lub może działać na szkodę odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego wymaga wykazania rynkowego zachowania przeciętnego konsumenta towarów lub usług, dla których wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowany, będącej konsekwencją używania późniejszego znaku towarowego lub dużego prawdopodobieństwa, że taka zmiana nastąpi w przyszłości. Sąd popełnił błąd, nie wymagając przedstawienia takiego dowodu, i uznając, że jest wystarczy jedynie, by została osłabiona zdolność wcześniejszego znaku towarowego do identyfikowania towarów lub usług, dla których został zarejestrowany i jest używany, jako pochodzących od właściciela tego znaku towarowego, ponieważ używanie późniejszego znaku towarowego prowadzi do rozmycia tożsamości znaku wcześniejszego i jego oddziaływania na odbiorców.

Odwołanie od postanowienia Sądu wydanego w dniu 18 czerwca 2012 r. w sprawie T-203/11 Transports Schiocchet — Excursions przeciwko Radzie i Komisji, wniesione w dniu 28 sierpnia 2012 r. przez Transports Schiocchet — Excursions

(Sprawa C-397/12 P)

(2012/C 331/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Transports Schiocchet — Excursions (przedstawiciel: adwokat E Deshoulières)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości postanowienia o niedopuszczalności skargi wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w dniu 18 czerwca 2012 r. w sprawie T-203/11;

- uwzględnienie żądań podniesionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, a mianowicie:

- nakazanie Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej solidarnego naprawienia SARL Transport Schiocchet — Excursions wyrządzonej mu szkody majątkowej w wysokości 8 372 483 EUR;

- orzeczenie, że zasądzone w ten sposób kwoty będą zawierały odsetki ustawowe liczone od dnia wniesienia do Komisji Europejskiej wstępnej skargi o odszkodowanie;

- obciążenie Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej poniesionymi przez wnoszącego odwołanie kosztami postępowania, na podstawie art. 69 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty przeciwko postanowieniu Sądu, którym Sąd oddalił jako oczywiście pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej żądanie naprawienia poniesionej szkody.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że orzekł w przedmiocie wagi niezgodnego z prawem działania popełnionego przez organy Unii, podczas gdy zwykle naruszenie normy wyższego rzędu byłoby wystarczające do wykazania niezgodnego z prawem działania instytucji Unii oraz że Sąd, w ramach badania dopuszczalności skargi, może orzekać tylko w przedmiocie oczywistego braku niezgodnego z prawem działania a nie w przedmiocie wagi niezgodnego z prawem działania.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie odpowiedział na wszystkie przedstawione argumenty. W szczególności Sąd nie uwzględnił tego, że rozporządzenie nr 684/92⁽¹⁾ nie wprowadziło żadnej sankcji wobec państw członkowskich, które nie przestrzegają procedury wydawania zezwoleń ustanowionej tym rozporządzeniem.

Po trzecie, wnoszący odwołanie zaskarżył orzeczenie Sądu, w drodze którego Sąd uznał, że przysługujące wnoszącemu odwołanie prawo do skutecznej skargi zostało zachowane w ramach systemu ustanowionego w drodze rozporządzenia nr 684/92.

Wreszcie wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że nie uznał w orzeczeniu odpowiedzialności Komisji, uwzględniając jej zwinioną beczynność. Zdaniem wnoszącego odwołanie Komisja ani nie sporządziła sprawozdania monitorującego przewidzianego przez rozporządzenie nr 684/92, ani nie uwzględniła sytuacji gospodarczej podmiotów gospodarczych, naruszając art. 94 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem (Dz.U. L 74, s. 1)